

БЗМЦ

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Превод от английски
ЕМИЛИЯ Л. МАСЛАРОВА

ЕГМОНТ

Посвещавам на Катрин, Джейк и Джулия

*Авторът би искал да благодари на две изумителни групи:
„Метадоунс“ и „Шот Бейкър“, разрешили му да използва
текста на някои техни парчета.*

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *BZRK 1*

Романът е публикуван за първи път през 2012 година в САЩ от
Egmont UK, Limited, 239 Kensington High Street, London W8 6SA

Copyright © 2012 The Shadow Gang

All rights reserved

The Author has asserted his moral rights

Превод Емилия Л. Масларова

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-0934-3

*„О... натам е безумието!
Трябва да се пазя!“*

Крал Лир

ПЪРВА ГЛАВА

Само през три стола от Ноа седеше момиче, което говореше на дланта си. Всъщност на дланта откъм външната страна с разперени широко пръсти. Върховете им бяха боядисани ту в червено, ту в златно, но не с лак за нокти и не точно ноктите. Момичето май беше използвало спрей.

То обясни на дланта си, че било „наред, съвсем наред“.

Ноа си помисли, че момичето сигурно е хубаво, но му беше трудно да оцени лицето или тялото му, тъй като погледът му беше неустойимо привлечен от дълбоката следа от въже по врата му.

Когато санитарите дойдоха да отведат момичето, то се разпищя. Наложиха се да го вдигнат – единият за едната, а другият за другата ръка. Майката на момичето или може би по-голямата му сестра стоеше с длан на устата, хлипаше и повтаряше като ехо думите му.

– Всичко ще бъде наред – каза здравата жена.

– Наред съм си – изкрещя лудата. Изрита стола така, че го запрати към другия край на помещението, и стрелна с див поглед Ноа, очите ѝ бяха зачервени по краищата.

Ноа Котън. На шестнайсет години. Беше с кестенява коса, щръкнала така, сякаш току-що бе станал от сън, при това без всякакви усилия от негова страна. Устните му бяха месести, леко дръпнати надолу в ъгълчетата, сякаш готови за тъга. Носът му бе во-

МАЙКЪЛ ГРАНТ

леви и остър, почти съвършен. Но към момчето привличаха, разбира се, сините му очи. Откъде ли Ноа беше взел такива сини очи? Изглеждаха неестествено. Като на човек с цветни лещи. Извърнеше ли Ноа блесналите си неестественосини очи към някого, той се чудеше какво гледа – дали бездънни дълбини, или просто някакво много налудничаво място.

Е, ако отговорът бе второто, Ноа се вписваше чудесно тук, в чакалнята на централната сграда в „Тухлата“.

Тук той се чувстваше потиснат. Може би заради историята на сградата. През XVIII век на това място се помещавала лудницата за нелечимо болни „Лорд Джейфът Лемей“. В средата на XIX век името било посмекчено и се превърнало в „Приют за душевноболни на Източен Лондон“. Днес официалното наименование беше „Болница за тежки душевни заболявания на Източен Лондон“.

Никой обаче не я наричаше така, поне не и извън самата болница, където ѝ викаха „Тухлата“.

Тя представляваше архитектурно чудовище от червени тухли, което през последните два-два и половина века се беше разраснало или, по-точно, бе дало метастази. Не беше само от тухли. Някои от кулите и пристройките бяха каменни. Имаше сгради с обковани тук-там с дъски стени с олющена гипсова мазилка отгоре. Но огромната централна сграда и еднаквите ѝ като близнаци кули, Офицера и Топа – едната висока и заострена, другата широка и плашеща, – бяха иззидани само от почернели от саждите червени тухли.

Ноа правеше всичко възможно да не чува къртящите викове на лудото момиче, но чакалнята бе шизофренична почти колкото много от пациентите: старинни маслени картини, под, покрит с леко криви черно-бели плочки, стени, боядисани в жълто, което

явно според някого би трябвало да създава весело настроение, и мебели от благотворителни разпродажби. За капак имаше и полилей, очевидно плячкосан по време на отдавнашна колониална война от някой кичозен дворец, светлината му хвърляше сенки, затова дори пространството под столовете приличаше на тъмна бърлога на мънички чудовища.

Ноа беше дошъл на свиждане на брат си Алекс. На много по-големия си брат Алекс. На двацет и пет, ветеран от войната в Афганистан, в която бе участвал в състава на Кралския хайландски стрелкови полк¹. (Девиз: *Neto te impugn lacessit*, в превод: „Който ме нападне, ще бъде наказан“. Или в друг вариант: „Само да сте посмели да се ебавате с нас, и ще ви разкажем играта“.) С рамене, в които ще се счупи и тухла, дисциплиниран – каквото и да беше времето в Лондон, всяка сутрин ставаше, за да пробяга десет километра.

Алекс Котън, удостоен с медал за храброст, защото се бе престрашил да отстрани трима араби в картечно гнездо, докато буквално е пренасял на гърба си свой ранен другар.

А сега...

Извикаха името на Ноа. Той тръгна след санитаря – едър мъжага с дебели крака, който вървеше с поклащане и носеше в единия си джоб електрошокова палка, а в другия покрита с кожа пръчка. Подминаха кабинети. Влязоха през врата от армирано стъкло и метал.

После през още една.

Тръгнаха покрай диспечерския център, където мъжете от охраната наблюдаваха отегчено, с вдигнати крака, трепкащите екрани и си говореха за спорт.

¹ Пехотен батальон, който от 2006 година насам е част от Кралския шотландски полк. – Б.ред.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Минаха през трета врата. Този път трябваше да натиснат звънец, за да им отворят от другата страна.

Тук вече екнаха крясъците, воплите и внезапните писъци, все по-силните викове и сърцераздирателните хлипове. Звучите се просмукваха през металните врати на отделните стаи, по-точно, на затворническите килии.

Ноа не искаше да усеща вътре в себе си тези писъци, но нямаше броня, не беше неуязвим. Трепкаше при всяка дива трела налудничав смях, сякаш го бяха ударили с камшик.

От врата на врата вървяха медицинска сестра и двама размъкнати санитарни. Единият тикаше скърцаща количка с пластмасови чашки, всяка с номерче и с най-малко пет-шест, а понякога и с цели петнайсетина хапчета в ярки цветове.

Тримата с хаповете спряха пред една от вратите, почукаха, предупредиха човека вътре да се отдръпне назад, изчакаха, после отключиха вратата и я отвориха. Един от санитарите – не, хайде да не увъртаме, това си бяха надзиратели, пазачи, куки, но не и санитарни – влезе вътре заедно със сестрата, а другият остана да чака отвън с палката за електрошокове.

Ноа стигна при килията на Алекс. Номер деветдесет и едно.

– Не се притеснявайте, окован е – успокой го надзирателят. – Само не се опитвайте да го докосвате. Не обича да го пипат – ухили се тъжно мъжът и поклати глава, сякаш за да каже, че Ноа разбира какво има предвид.

Вратата се отвори и се показа помещението с размери метър и петдесет на два и четирийсет. Вътре имаше само метално легло. Беше прикрепено към покрития с напукани плочки под с дебели метални болтове. На рафта, сложен високо, така че да не можеш

да го стигнеш, имаше радио. Беше включено тихо на Би Би Си, където печеха на бавен огън някакъв политик.

Алекс Котън седеше на ръба на леглото. Ръцете му бяха прихванати с белезници към метални халки от двете страни. Бяха разперени и той не можеше да движи друго освен главата си.

Призракът на Алекс Котън извърна към малкия си брат невиждащи празни очи.

За миг Ноа онемя. Защото му идеше да каже: „Сбъркал съм стаята. Този тук не е брат ми.“

После – гърлено ръмжене, което сякаш екна откъм радиото. Звук като от звяр. Най-неочаквано Алекс Котън тракна със зъби като акула, изтървала плячката си.

– Алекс – подхвана Ноа. – Аз съм. Аз, Ноа.

Пак гърленият звук. Изведнъж очите на брат му се съсредоточиха в точка. Взряха се в Ноа и Алекс поклати глава така, сякаш онова, което е видял, му е причинило болка.

Ноа направи едва забележимо движение – поне-чи да докосне брат си по опънатата ръка. Алекс се дръпна с цяло тяло възможно най-далеч: тоест, на няколко сантиметра. Напрегна се толкова много, че белезниците разраниха до кръв китките му.

Ноа отстъпи назад и вдигна ръце, за да успокои брат си.

– Нали ви казах, не се опитвайте да го докосвате, пак ще се разпици за своите паячета и другите вре-ли-некипели – предупреди надзирателят.

– Аз съм, Алекс. Ноа.

– Нано, нано, нано, нано – подхвана с напевен глас брат му, после се изкикоти. Размърда върховете на пръстите си, сякаш играеше роля.

– Нано ли? Какво е това „нано“, Алекс? – прошепна

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Ноа, сякаш разговаряше с уплашено дете. Предпазливо.

– Хи-хи-хи. Не. Не, не, не, нано, нано, нано. Не.

Ноа го изчака да млъкне. Реши да не мести поглед. Алекс все пак му беше брат. Или поне това, което беше останало от него.

– Никой не може да го проумее, Алекс. Да проумее какво се е случило с теб. Нали се сещаш, какво ти се е случило, за да се озовеш тук.

Обясни безумието си, безумецо. Кажу какво е станало с брат ми.

– Нано, макро, нано, макро – промърмори Алекс.

– Повтаря го често – включи се и надзирателят. – Най-вече това „нано“.

– От войната ли е? – попита Ноа, без да обръща внимание на мъжа.

Искаше обяснение. Никой от лекарите не бе особено убедителен. Всички повтаряха, че вероятно е от войната, но когато Алекс се прибра, го бяха преглеждали за посттравматичен стрес² и не бяха открили нищо. Двамата с Ноа бяха ходили да спортуват и дори бяха заминали за крайбрежието на Корнуол при някаква позната на Алекс. Братът на Ноа бе малко разсеян, но толкоз. Разсеян.

Надзирателят не беше отговорил.

– В смисъл, от спомените ли е? – продължи да упорства Ноа. – За това ли продължава да говори? За Афганистан?

За негова изненада, отговори не надзирателят, а самият Алекс:

– Арабите ли? – ухили се той криво, сякаш половината му лице бе парализирано. – Не арабите. А Бръъмбара – каза Алекс. – Бръъмбара. Раз, два, три.

---

² Силно тревожно разстройство, което може да се развие след излагане на каквото и да е събитие, водещо до психологическа травма. – Б.ред.

И всички са трупове. Бум!

– Доста добре за него – заяви надзирателят.

За миг на всички им се стори, че лудият се е изнесъл оттук. И че Алекс се напъва от устата му да излизат думи. Гласът му се сниши до шепот. Той кимна, сякаш казваше: *„Внимавай, важно е. Важ-но е!“*.

После рече:

– Безумец!

Кимна, доволен от себе си, след това продължи да кима все по-силно и накрая цялото му тяло се разтресе като от пристъп. От веригите леглото затрепери. Сякаш цялата килия започна да вибрира състрадателно.

– Безумец! – заповтаря Алекс все по-силно, докато не прекрещя: – Безумец! Безумец!

– Господи – пророни Ноа, – ненавиждаше се, че е реагирал, че е допуснал да проличи колко е ужасен.

– Почне ли да говори така, не млъква по цели дни – обясни уморено надзирателят. Сграбчи Ноа за ръката, но не враждебно. – Повтаря си го с часове това „безумец“.

– Безумец! Безумец!

Ноа се остави да го изведат от килията.

– Безумец!

Щом чу, че вратата се заключва зад него, усети как му се повдига, но и го плисна облекчение. То обаче не заглуши налудничавите викове на брат му, които го последваха в коридора и направо пробиваха дупки в кипналия мозък на Ноа.

– *Безумец! БЕЗУМЕЦ!*